

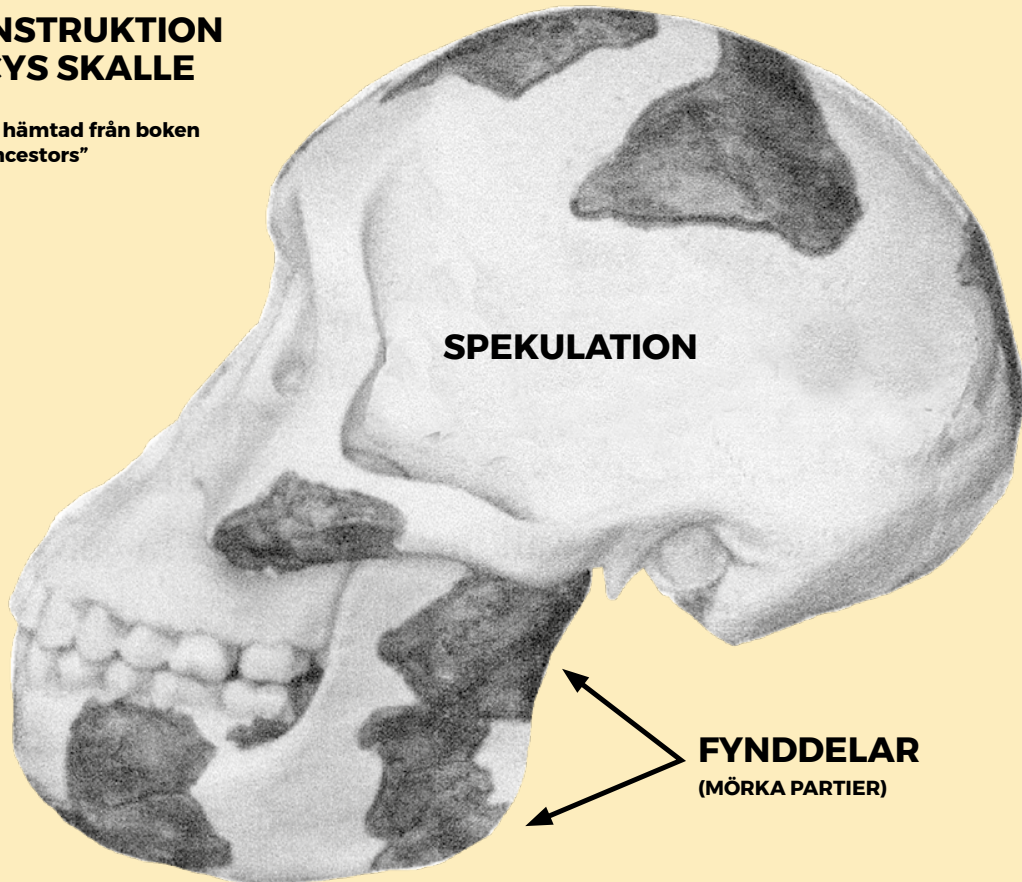
Ny bok om människans ursprung

Det är alltid spännande att läsa böcker av Dr Jerry Bergman. Hans nya bok om våra påstådda förfäder "Apes as Ancestors" infriar förväntningarna med råge. En del av våra läsare kommer kanske ihåg att han för drygt 20 år sedan medverkade vid Genesis årskonferens i Korskyrkan i Umeå.

TILLSTÅND AV JERRY BERGMAN

REKONSTRUKTION av LUCYS SKALLE

Illustration hämtad från boken
"Apes as Ancestors"

Johnny Bergman Politiker, författare
Mobil 070-228 10 32
johnnybergman@telia.com

Anatomiprofessorn Jerry Bergman är en ytterst produktiv författare och har gett ut 43 böcker, som tryckts i upplagor på över 80 000 ex. Han har skrivit över 1400 artiklar i såväl vetenskaplig press som populärpress. Han har nio olika doktors- och magistergrader och enligt Amazon.com skulle det lätt kunna ha gett honom en plats bland "Världens 10 mest utbildade personer".

Boken, som innehåller 5000 referenser, är på 360 sidor och utgiven i ett storformat med hårda pärmar. Bergman har skrivit boken tillsammans med tre andra forskare, där neuroanatomen Peter Line är den mest namnkunnige.

Den är indelad i tre huvudavdelningar, där den första tar upp några allmänna invändningar mot teorin om människans utveckling från apliknande djur. Del två handlar om fynd som kan beskrivas som apliknande medan den sista delen behandlar fynd som enligt författarna kan hänföras till släktet *Homo sapiens* (människa).

SPELET BAKOM KULISSERNA

Dr Bergman inleder boken med att ge en inblick i det tveksamma spelet bakom kulisserna, som den breda allmänheten inte har en aning om. Han berättar om hur det finns djupa kontroverser och forskare som har delat upp sig i olika läger.

Familjen Leakey, Don Johanson, Tim White och Lee Berger hör till ledarna inom dessa konkurrerande grupper med helt olika uppfattningar om hur människans påstådda evolution ska ha gått till. Den mest kända kontroversen var den mellan Leakey och Donald Johanson. Den pågick i 30 år och handlade om både datering och tolkningar av de egna fynden.

Harvardprofessorn Roger Levin har konstaterat: "Fossil dyker inte upp ur jorden med redan påsatta etiketter. Det är illa nog att mycket av etiketteringen har skett i egoismens namn och på grund av en naiv brist på bedömning av variationen mellan individer. Minsta nyans i form uppfattades som en skillnad i typ istället för att tas som en naturlig variation inom populationen".

FORSKARNA MÖTER MÅNGA PROBLEM

Eftersom fossilmaterialet är bristfälligt och fynden efter våra föregångare aldrig består av kompletta skelett, blir tolkningen av ett fynd ytterst problematiskt. Lucy hör till de mest kompletta och ändå är det bara knappt 40% som hittats av hennes skelettdelar.

Problemet är också att om man skulle hitta en individ med egenskaper mitt emellan apa och människa, så betyder inte det att man vetenskapligt kan bekräfta detta som en mellanform eller "felande länk". Det bevisar bara att en individ med dessa morfologiska kännetecken en gång har levt – inte att människor utvecklats från denna primat.

Ett stort problem är också att för nästan varje nytt fossilfynd som görs, skapas nya problem som gör att nya genealogiska släkträd hela tiden måste tas fram. Ofta blir tolkningarna av fynden dessutom påverkade av forskarnas förutfattade meningar om människans evolution.

Ytterligare ett problem är att fossilfynden ofta påträffas i form av en mängd smådelar, utspridda över stora områden. Ett annat är risken att man misstolkar fynd av unga som vuxna individer och tolkar fyndet som representanter för en helt ny art. Ett sådant fall var Laurie Godfreys fynd av ett käkben som tillhörde lemurarten *Mesopropithecus*. Efter ytterligare fynd kunde hon till sist konstatera att käken tillhörde en ung lemur och inte en vuxen nyupptäckt livsform.

NYA BEDÖMNINGAR ALLTEFTERSOM TIDEN GÅR

På en sida i boken har Bergman en förteckning på inte mindre än 11 olika apmänniskofynd, som under åren 1856–1979 har presenterats som "felande länkar" men allt efter som åren har gått fått omtolkas och överges. Dit hör Neandertalmänniskan, Piltownmänniskan, *Homo erectus*, *Zinjanthropus*, *Gigantopithecus*, *Homo habilis* och flera av *Australopithecus*fynden. Även synen på Lucy har förändrats sedan 1979, då hon först upphittades. Idag har hon mist positionen som den första och viktigaste länken i kedjan fram till den moderna människan.

En författare, Michael Lemonick, kommenterade motståndningarna och de olika tolkningarna av fossilfynden genom att jämföra paleontologin med politiken: "Känslorna stiger lätt och man drar helt olika slutsatser av exakt samma fakta".

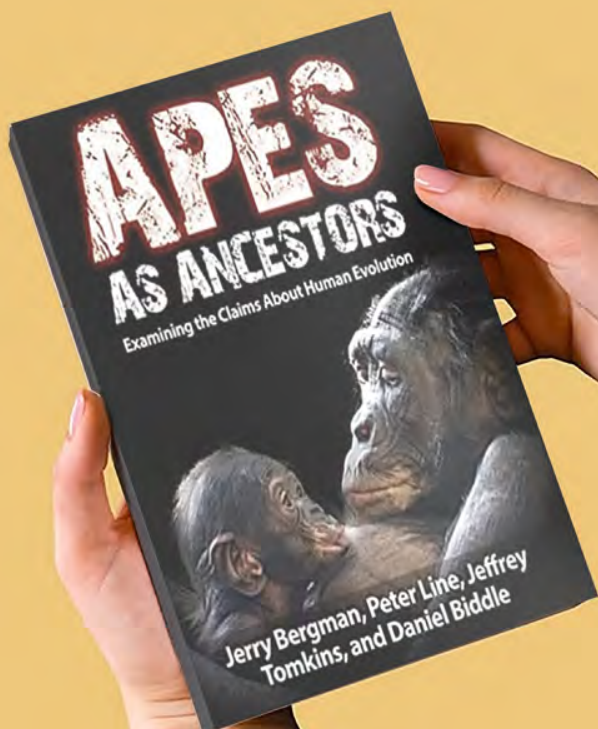
STORA OLIKHETER MELLAN APA OCH MÄNNISKA

Jerry Bergman tar upp tre stora skillnader mellan apa och människa som i princip omintetgör tanken på mellanformer och en evolution från den ena till den andra. Det första exemplet gäller *ansiktet*. Bara att tala kräver användning av ca 100 olika muskler och då behövs inte bara ansiktsmusklerna utan även de muskler som står i förbindelse med läppar, tunga, tänder, mun och röstlådan inne i strupen. Dessa muskler är en av anledningarna till att människan kan tala, vilket ingen annan primat kommer i närheten av. Man har beräknat att människans ansikte har förmågan att uttrycka nära 1000 olika ansiktsuttryck.

Dr Jerry Bergman

BOKRECENSION

APORS PÄLS OCH MÄNNISKORS KROPPSHÅR

Det andra exemplet på skillnader är *kroppshåret* hos människan. Evolutionister som Desmond Morris har haft stora problem med att förklara varför människan förlorade sin kroppspäls under sin påstådda utveckling från apliknande djur. Morris konstaterar att av 193 levande primatarter så är 192 beklädda med päls. Enda undantaget är människan (*Homo sapiens*). Evolutionister har kommit med en mängd orimliga förslag som t ex klimatförändringar, att människan lämnade skogen och tog sin tillflykt till savannen och att det blev lättare för människan att svettas när hon blev av med sin päls.

En annan teori är att en mutation inträffade för sex miljoner år sedan hos människans och schimpansens gemensamma förfäder, vilket resulterade i hårlöshet. Efter många års forskning är det bara att konstatera att evolutionisterna inte hittat någon rimlig förklaring till hårförlusten. Det troligaste är att Gud skapade henne sådan redan i begynnelsen.

TÄNDER HOS MÄNNISKOR OCH APOR

Författarens tredje exempel handlar om skillnaden mellan apors och människors *tänder*. De flesta fossila däggdjur är kända endast genom sina tänder. Tandemalj står emot förstörelse mycket bättre än vanliga ben. Men vad som totalt saknas är fossila fynd av en kedja med tydliga mellanformer t ex orsakade av mutationer. Det finns inga som helst spår av sådana övergångsformer mellan schimpanständer och moderna människotänder.

DNA-LIKHETEN MELLAN SCHIMPANS OCH MÄNNISKA ÖVERDRIVEN

Ett av de största felaktiga påståendena som evolutionister på senare år basunerat ut för att bevisa människans evolution är påståendet om att människans och schimpansens DNA är till 98-99 % identiska. Detta är bara delvis sant och beror på vilka områden av genomet man jämför. Nyare forskning har visat att hela genomet (arvsmassan) har en genomsnittlig likhet på endast 84%. Detta motsvarar en skillnad på i procent 16% och i antal 480 miljoner olika baspar.

Dessutom är det så att människan har flera tusen gener som är unika hos schimpanser samtidigt som schimpanserna omvänt har många gener som är unika för dem och helt saknas hos människan. Frågan är därför istället: Varför är olikheterna så *stora* mellan människa och schimpans om den senare är vår allra närmaste släkting?

AUSTRALOPITHECINERNA INGA LÄNKAR I MÄNNISKANS HISTORIA

Avsnittet om Australopitheciner är skrivet av medförfattaren Peter Line, som tar upp ett tiotal av de olika fynd som räknas till denna grupp av förhistoriska apor. De bär namnen anamnesis, afarensis, africanus, robustus, aethiopicus, boisei, bahrelghazali, garhi, deyiremeda, platyops och prometheus. Den slutsats han kommer till efter en gedigen genomgång är att australopithecinernas skalle inte var människoliknande. Deras hjärna var av apstorlek, liksom kroppen i övrigt.

Det råder inget tvivel om att denna grupp inte är något annat än utdöda apliknande primater, som kände sig hemma i träden mer än på marken. Även om en del australopitheciner kunde gå upprätt på något sätt eller tillfälligt stå upprätt antingen på marken eller i träden, indikerar det ändå inte att de höll på att utvecklas till människor. Det har funnits andra utdöda tvåbenta trädklätrande apor i Europa, som t ex *Danuvius guggenmosi*, som inte heller anses vara apmänniskor ens av evolutionister.

LUCY ETT FIASKO

Vi ska nu avslutningsvis granska ytterligare två kandidater som evolutionära föregångare till människan, Lucy och Ardi. Dr Bergman kallar Lucy (*A. afarensis*) för ett fiasko och konstaterar att nästan allt som populärpressen skrivit om henne är lögn och inte stämmer med vad som skrivits i den referentgranskade facklitteraturen. Seriösa paleoantropologer har istället gång på gång fastslagit att Lucy bara är en utdöd apliknande primat.

Dr Solly Zuckerman studerade *Australopithecus* fossil under femton års tid och konstaterade att de alla "är inget annat än apor". En annan auktoritet, dr Wray Herbert konstaterar att flera av hans paleoantropologiska kollegor har jämfört Lucy med dvärgschimpansen och funnit slående likheter dem emellan. Något som pekar åt ett helt annat håll än släktskap med människan.

Forskarna Stern och Susman kom i en omfattande studie fram till att Lucy morfologiskt hade mer slående likheter med apor än människor. De konstaterade också att Lucy saknade många av de viktigaste förutsättningarna för nutidsmänniskans upprätta gång.

I populärvetenskaplig press och undervisningsfilm har det ibland felaktigt påståtts att Lucys skelettdelar var i det närmaste kompletta eller åtminstone 60-70 % komplett. I de första rapporterna påstods det att skelettet var 40 % komplett, men 22 år senare förklarade fyndets upptäcktsman, Donald Johanson, att Lucys skelett enbart bestod av 47 av totalt 207 ben. Eftersom de flesta av benen inte var kompletta är siffran 20 % mera korrekt.

Jerry Bergman ägnar inte mindre än 23 sidor åt att noggrant granska fyndmaterialet och det är inte möjligt att i den här recensionen ge full rättvisa åt det. Den viktigaste skillnaden mellan Lucy och människan är dock enligt Bergman skallens storlek och form. Apor (och Lucy) har ett platt och slutande ansikte utan näsben, vilket gör det omöjligt för dem att bära glasögon. Apor och Lucy har också en liten hjärnvolym på 400 cm³ jämfört med nutidsmänniskan som har en genomsnittlig volym på 1345 cm³.

ARDIPITHECUS VAR BARA EN APA

Fyndmaterialet av Ardi består av två olika fynd, *A. kadabba* och *A. ramidus*, av vilka den senare har väckt allra störst uppmärksamhet. I boken "Fyra kristna diskuterar Skapelse och Evolution" nämner Sebastian Ibstedt *Ardipithecus* som ett exempel på en mellanform med både apliknande och människoliknande drag. Det kan därför vara intressant att se hur författarna till den här boken om "Apor som förfäder" ser på Ardi.

Peter Line, som skrivit det aktuella kapitlet, konstaterar att Peter Andrews vid Londons Naturhistoriska Museum var väldigt tidigt ute och kritiserade påståendena om Ardis människoliknande drag. Han påpekade att "emaljen på tänderna hos *A. ramidus* är mer vad man kan se hos fossila schimpanser" och att "överarmens egenskaper snarare tyder på knoggång än upprättgående". Andrews såg också likheter i den proximala fotfalangen med den trädklättrande *Sivapithecus* och konstaterade att "skallen är tydligt apliknande".

Ett av de stora problemen med *Ardipithecus* är att fyndmaterialet bestod av mer än 100 fragment som alla var mjuka och svårt skadade. Rekonstruktionen är mycket tveksamt gjord och Craig Stainford hör till dem som menar att Whites rekonstruktion har påverkats mycket av spekulationer och förutfattade meningar. Lovejoy m.fl. nämner som ett exempel att bäckenbenet var så svårt krossat att man fick göra inte mindre än 14 olika rekonstruktioner via datortomografi innan man fick en acceptabel rekonstruktion.

Ardi hade långa, böjda fingrar och en stortå som stack ut i sidled, vilket tyder på att hon var en apa som greppade om trädgrenar och klättrade i träd. Av 12 olika kännetecken som anges finnas hos *Ardipithecus* och *Australopithecus*, förekommer nästan allesammans också hos apor som *Oreopithecus* och *Dryopithecus*, fast ingen av dem betraktas som apomänniskor eller förmänniskor.

Avslutningsvis citeras de två framstående skapelsetroende forskarna John Sanford och Chris Rupe, som sammanfattar bevisläget så här: "I motsats till vad teamet som upptäckte Ardi säger, finns det inga evidens för att Ardi hade ett människoliknande höftben. Det finns heller inga evidens för att Ardi hade en människoliknande nedre ländrygg och inga evidens för att Ardis skalle och tänder höll på att utvecklas i riktning mot människa. Ardis främre placerade *foramen magnum* (stora nackhållet) har en mycket tveksam placering och ger henne inte någon plats i den mänskliga härstamningen. Ardis proportioner på ben, händer och fötter är klart aplika. Det finns inga legitima evidens för att påstå att Ardi gick upprätt som människor gör. De kännetecken som nämns som evidens på att Ardi ingår i människans härstamningslinje är samma typ av egenskaper som man hittar hos nu levande apor".

Johnny Bergman